

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és Kiadóhivatal
József-körut 18.

Főszerkesztő:
VÉSZI JÓZSEF.

Felelős szerkesztő:
BRAUN SÁNDOR. A SZERKESZTŐSÉG.

Kiadja:
Egész évre 28 k., (14), 1/2 évre 14 k., (7), 1/4 évre 7 k., (3,50), egy hónapra 2 k. 40 fillér, (1,20 frt).
Egyes szám Budapesten 8, vidéken 10 fillér.

Utazás egy paragrafus körül.

Budapest, november 16.

A polgári perrendtartás részletes tárgyalásán különös irányba lódtotta az igazságügyi bizottság a kereskedelmi bíróságok eltörlésével. Ez az irány nem sok sikerrel kecsgetti a 34. §, ostromlóit, akiknek táborában együtt látjuk az egész magyar kereskedelmet és iparosvilágot, az ügyvédi és kereskedelmi kamarákat.

A hivatalos megokolás avval érvelt e szakasz mellett, hogy az alkalmas lesz számos visszaéléseknek az elejét venni s meg fogja védeni a fogyasztókat a kereskedőkkel, ez utóbbiakat pedig a külföldi kereskedők visszaéléseivel szemben. Legutóbbi beszédében pedig avval igyekezett a § apja, az igazságügyminiszter ur a saját gyermekét megvédeni, hogy a külföld perrendtartásaira utalt, amelyekben hasonló intézkedések találhatók. Legerősebb érveit pedig néhány kereskedelmi testületnek a javaslatról készült szakvéleményeiből kovácsolta a § érdekében s e testületek ezidőszaki vélekedésével szemben.

Ha sorra vesszük a sérelmes § mellett fölhozott érveket s azokat kellő világításba helyezük, ha meg másfelől a latba dobjuk a § ellen szóló nyomatékos megfontolásokat, akkor tisztán fognak látni ebben a kicsinyesnek ható, de voltaképpen nagy horderejű kérdésben. Arról van szó, hogy a kereskedők sokszor visszaélék a jelenlegi törvényben gyökerező ama jogokkal, amely szerint ők az adósaikat törvénybe hihatták azon a helyen, ahol könyveiket vezetik. Másnak, mint kereskedőnek, igaz, az adósat csakis ez utóbbinak lakóhelyén lehet bepörölnie. De másnak, mint kereskedőnek nincs is sok váltót nem adó adósa; másnak, mint kereskedőnek, nem is foglalkozás a rendszeres, nagykiterjedésű hitelezés. Ha tehát az áruhitelezést meg akarjuk engedni, erre pedig hitekre szorult szegény népességű országnak égető szüksége van,

akkor meg is kell könnyíteni a hitelezéssel foglalkozó kereskedősztálynak azt a jogos és legitim törekvését, hogy kinlevőségeit, amelyekben tőkéje, vagyona, megélhetése, hírneve gyökerezik, könnyű szerrel behajthassa. Meg is könnyíti ezt az 1868 óta fennálló perrendtartás.

Most azonban egyszerre — hogy kik, nem tudni — de a törvényjavaslat indokolása szerint panaszoknak visszaélésekről, amelyeket egyes kereskedők tapasztalatlan vidéki fogyasztókkal szemben elkövetnek. Nem kutatjuk, mennyi jogosult alapja van e panaszoknak, elhiszszük vakon is, hogy visszaélések előfordultak, hiszen a törvények mifele jótéteményeivel nem üztek még visszaéléseket? De kérjük, abból, hogy visszaélések is előfordultak, az következik-e, hogy a visszaélésekre alkalmat adó, egyébiránt pedig áldásosan működő s a vidéki fogyasztók közönség hitelképességét fenntartó rendelkezést magát is eltöröljük? Vagy az következők inkább, hogy e rendelkezés épségben tartásával gyomlálódni szerzőkkel a visszaélések irtásához fogjunk? Hogy a visszaéléseknek miként lehetne elejét venni, arra a későbbiek során még visszatérünk.

Az a további érv sem állhatja meg a helyét, hogy a fogyasztót fogja ez a §. megvédeni a kereskedővel szemben, ez utóbbit pedig a külföldi nagykereskedőkkel szemben. Ennek épp az ellenkezője igaz. A fogyasztónak nálunk elsősorban hitre van szüksége, ezt pedig a kereskedő nem nyújthatja neki, ha nincsen módjában követelését nemfizetés esetében könnyű szerrel értékesíteni. A kereskedőt sem védi meg a külföldi nagy kereskedővel szemben, hanem ellenkezőleg kiszolgáltatja ez utóbbinak a magyar közvetítő kereskedőket, mert a külfölddel kötött szerződéseinkkel megadván a külföldieknek mind-amaz igazságszolgáltatási előnyöket, amelyek kijárnak a belföldieknek, egyszersmind azt is garantálni tartozunk nekik, hogy ke-

reskedőinkkel szemben fennálló követeléseiket a saját lakóhelyük szerint illetékes, tehát külföldi bíróságnál érvényesítsék. Miután pedig a kereskedelmi és főképp hitelezési viszonyok nálunk azt az alakot öltik, hogy a budapesti és egyéb nagyvárosi kereskedők és iparosok külföldi kereskedőktől vásárolnak s az így bevásárolt árut a fogyasztóknak adják el, az a helyzet fog előállni, hogy a magyar kereskedő éssiparos, ha nemfizető adósat fizetésre akarja szorítani, szaladhat százfelé, az országban szerkesztét lakó adósainak bíróságaihoz pörölni s ha ennek kivihetlensége miatt ő jut fizetési zavarba külföldi hitelezőjével szemben, ez utóbbi egyszerűen beperli a saját országabeli bíróságnál, amely előtt való megjelenéstől törvényeink nem kímélik meg, sőt arra egyenesen szorítják.

Ezekkel a hátrányokkal s a még alább kifejtett nehézségekkel szemben hiába utalnak minket a külföldi rokontermészetű perrendtartási intézkedéseire. Jól tudjuk ugyanis, hogy a külföldön e részben fennálló intézkedések miatt folytonosan panaszoknak az érdekeltek, de már azért sem lenne szabad e tekintetben a külföldi törvényeket utánoznunk, mert viszonyaink egészen mások a külföldiekénél s e viszonyokat reproductálni törvényalkotásunk elsőrendű kötelessége. A külföldön nem oly általános a hitelezés, mint nálunk s Németországban, amelynek perrendtartására leginkább hivatkoznak a 34. §. védelmezői, oly sűrűn vannak egymás mellett nagy városok, hogy egy-egy város kereskedőinek vevőköre nem terjedhet olyan nagy területre, mint nálunk, ahol minden szükséges cikket talán mindössze 5-6 nagyobb városban lehet beszerezni. Ennélfogva a külföldi kereskedőnek csak a városa körül elterjedő falvakra lehet, mint fogyasztókra számítani, ezek pedig bírósági illetékesség tekintetében legnagyobbbrészt ugyanazon városhoz tartoznak, amelyben a kereskedő maga is lakik, vagy ha nem is, legfö-

TÁRCA

Kétkedés.

— A Budapesti Napló eredeti tárcája. —

Irtja: Domahády-Uffalussy Amáti.

Jobbra-balra libennek a kékes-sárga lángok s meleg oléssel cirogatják a szamovárt. Csakhamar át is hevül, forrásba jó kristályvíze. Pici, könnyed buborékok lázasan futkároznak rajta, majd nőnek, duzzadnak és feszítik az utjukat gátoló fedőt, amely kötelességtudóan megállja helyét, ügyet se vetve még a párosáhajokra sem.

Mialatt halkan, melán zsong a víz, kicsi asszony lenge alakja bontakozik ki a fülhomályból. Odalép a teafőzőhez és gondosan leforrasza az illatos, barna leveleket. Tüstént megdugadnak és átlehelik zamatjukat a vízbe. Kisvártatva ott párolag a kellemes ital a két karosszék közé ékelt parányi asztalon.

— Teázhatunk — szól az asszony, szelid tekintettel simogatva végig a kereveten ülő férfit, aki egy percig le nem vette róla szemét, követve minden mozdulatát.

Végeznie annak a cepp asszonynak és végtelenül ragaszkodik hozzá.

— Hadd gőzölögje ki magát kénye-kedve szerint az a tea, s míg kihül, jój, ülj még kissé mellem, — szól, hivatogtalan intve.

Az asszony szót tozad. Nesztelen léptekkel közeledik feléje, majd lehúzódik a kerevetre.

— Úgy szeretem nézni, mikor olyan kedve-

sen teddeélés-vedgedélsz s előttem el-elsuhanva, rám veded okos szemedet, — folytatja a férfi az ő lágy, gyöngéd hangján. — Vajha nap-nap után együtt lehetnék már, bárosak mentül előbb feleségemnek mondhatnának!

— Higyjem, Jenő, hogy csakugyan annyira óhajtot örök egyesülésünket, mint ahogy azt velem minduntalan elhitetni kívánod?

— Ismét kétkeddel?

— Belátom, hogy csuf háladatlanág tölem, hiszen szóval-tettel egyebet se cselszkel, mint bizonyítgatód érzelmeid valóságát.

— Nemde ezt magad is beismered?

— Kénytelen vagyok vele, de mindamellott gyötör a féltékenység démona. Szűnős-szüntelen szítja bennem a kétkedés tűzét, mely ha egyszer lobot vetett, nem egykönnyen alszik el. Egyszer-mászor ugyan elcsendesedik gyöngéd szavainak hatása alatt, a legcesekélyebb okra azonban ujult erővel támad és sorvasztja lelkeket, mely . . .

— Bocsáss meg, hogy közbevegok, Clarisse, de tüstént visszautasítani akarom azt a vádat, mintha én bárkim is okot szolgáltatam volna a bennem való kétkedésre. Amióta csak szeretsz, soha el nem tántorodtam töled egy pillanatra sem. Tiszta a lelkiismeretem, fehér lapján nincsen árny.

— Nem is azt állítom, hogy nekem adva szivedet, a változatosság kedvéért közé-közbe más iránt is érdeklődöl, ma ezért, holnap megint a másikért rajongva; csak azon tűnődöm nem egyszer naponta és álmában éjjelen, egy-egy fájó vágy nem kéle-bensődben az után, akit előttem szeretted? A képeletben alkotott boldog családi tűzhely körül, lelki szemeid előtt nem ő lebeg-e koronkint helyettem, annak a leánynak emléke

nem kísért-e, nem lappang-e, szinte tudtoddon kívül is lelked melében?

— Ha téged Clarisse nem szeretnélek olyanira, mint ahogyan régés-régen szeretlek, megeshetett volna, hogy talán mai napig érezném irtó hatását annak a kis szívbjának, orozva rám tört szerelemnek, amely akkorkorrajt éjtett béköiba, mikor te még csak barátságosdallal tiszteltél meg. Alig hinném különben, hogy bármilyen körülmények között is, komolyabb nyomot tudott volna hátrahagyni; tegyük föl azonban, hogy igen, a te gyógyító kezad hamarosan beheggesztette volna a kapott sebet, de merem mondani, nem is volt szükség szigorú orvoslásra. Csak amolyan hirtelen gyöngékedés volt az, mint mikor a nagy melegben kissé megszédül az ember — mire magához tér, jóformán nem is érzi, hogy baja volt.

Clarisse mit se felel, mint aki annyira elgondolkozott, hogy se lát, se hall. Nyugtalan, tétova tekintettel néz maga elé, majd felemelkedik helyéből, odalép a kis asztalhoz, s végre bele ereszkedik az egyik karosszékbé. A tea még jávában gőzölög, magasra felnyulik a meleg pára a levegőbe s lent egybeolvad a fülhomályjal.

Jenő kissé nehezeltve pillantgat menyasszonya után, bosszankodik rajta, hogy csak amugy hidegen odahagyta őt, fel nem fogja, hogy a gyöngé női szíve az is elég, az is fáj, ha csak egy képzelt bánatnak képzelt árnya borul is róla.

Egy darabig figyeli Jenő, hogyan szűreségi Clarisse nagygnóman teáját, csak úgy félve értve ajkaihoz a forró kanalat. Majd behunyja egy percre szemét, mint aki egy kedves képet megrögzíteni akar emlékében, aztán végigsimítja

